

VIDA TAUFER

SMRT

Smrt, o ti si plamen,
jaz gorim s teboj.
In kadar zadnja luč
mi pade z mrzle stene
in zadnja roža
v mojih rokah zvene,
bo tvoj obraz
še vedno bel in moj.

Ob vodi detelja zori in čaka tebe.
Ves dan šepeče veter bajke čez livade,
vso noč v vodo meče mesec sence mlade.
In ti stojiš in tvoja roka čaka...
in čaka vse do jutranjega mraka.

Povej mi, smrt,
boš nad menoj tako obstala,
ko sama v motni vodi bom veslala,
venela v vetru in iskala breg.

VIDA TAUFER

STARINAR

Ob poti za vasjo je črna kočica,
starinar vaški je zdaj tam doma;
njegova govorica je tekoča,
nasmeh svetá na ustnah mu igra.

Kopal pod hribom stare je »mogile«,
prevrnil dosti težke je prsti;
njegove želje so se izpolnile,
nakit starinski našle so oči.

Zdaj ta nakit tako ponaredi,
da mislite, da je iz rimske dobe...
Hrani na steklo slikane podobe.

V temí, kadar naraščajo vse vode,
v rupi človeških ribic nalovi
in jih pošilja daleč iz vasi.

BOGOMIL FATUR

PREROJENJE

Še malo, pa bom spet spal
ob srcih teh jagnjedov in brez,
bom bleščavo nočnih nebes
kot mleko vase sesal.

Mesec mi bo kodral lase,
zvezdni jih prah srebrnil,
oblak, ves razkošen in živ,
bo igračka za moje roke.

Kot biser bo slast višin
pestrobarvila moje oko,
me spajala z materjo zemljó
bo spočetna prastrast korenin.

Najsvetlejši od vseh otrôk
ne bom odprt ne trohnobi ne zlu,
kot v dobrem dehtečem snu
se bo sklanjal nad mano Bog.

Še malo, pa bom majhen do tal,
da se nato zravnjam kot lok.
Še malo, pa se dopolni moj krog
in spet bom ob maternem srcu spal.